

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Abielusõrmus
lubaduse katteks*

Susan Mallery
The Christmas Wedding Ring
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik
selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

Esmatrükk „The Wedding Ring Promise“

© 1998 Susan Mallery Inc

Parandatud väljaanne © 2014 Susan Mallery Inc

© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin
Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad
neid litsentsi alusel.

B04327417
ISBN 978-9949-82-072-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Kallis lugeja!

See raamat on mulle väga isiklik. „Abielusõrmus lubaduse katteks“ peategelase Molly karakter on saanud inspiratsiooni mu suurepärasest sõbrast, kes astus eluraskustele vastu püstipäi ja huumoriga ning leidis lõpuks oma eluõnne. Molly väärrib Dylani-sugust fantastilist meest, kes armastab teda vaatamata kõigele, oskab hinnata tema ilu, vaprust ja headust. Kedagi, kes vastab talle samasuguse lahkusega. Ja loomulikult kedagi, kes paneb ta südame kiiremini põksuma!

Loodan, et naudid Molly ja Dylani teekonda armastuseni!

Parimate soovidega
Susan Mallery

PROLOOG

Nelisteist aastat tagasi – 22. detsember

„KALLID siinviibijad, me oleme kogunenud jumala ja koguduse palge ette, et...“

Molly Anderson laskis pastori sõnad kõrvust mööda ja ohkas kärsitult. Teda ei huvitanud kogunemine ega see tüütu pulmatseremoonia, mis töötas pikale venida. Ta ei soovinud üldse seal olla ja tõe au andes ei soovinud tüdruku kohalolu ka tema õde, kes oli mõrsja. Nende ema oli seda nõudnud.

„Mida inimesed küll mõtlevad, kui väikest Mollyt pulmas pole?“ oli ta ema küsinud. „Janet, tee temast ka pruutneitsi. Sul on neid nii palju, et ta ei jääks sulle jalgu. Kui Molly panna rivi lõppu, jääb ta kirikuseina juurde seisma. Keegi ei märkagi teda seal.“

Molly kergitas lõuga. Ta teadis, et poleks tohtinud seda vestlust pealt kuulata. Ta ei teinudki seda meelega. Ta juhtus sel hetkel söögitoast mööda kõndima. Ja see oli tema maja ka,

mis siis, et kõik kippusid unustama, et ta seal elab! Ta võttis naeruväärsest jõulutähtedega kimbust tugevamini kinni. Jõulutähed! Janet oleks võinud oma jõuluteemalises pulmas kasutada punaseid roose, aga ei, tema pidi kasutama ikka jõulutähti, mis hakkasid juba longu vajuma, kuigi laulatus alles algas.

Sellel polnud tegelikult mingit tähtsust, mõtles Molly nukralt. Janet ei tahtnudki teda pulma ja Molly oli seal vaid seetõttu, et teda ähvardati „karmi karistusega“, kui ta osa ei võta.

Molly nihkus vaikselt edasi, kuni sai vastu kiriku puitpaneeliga kaetud seina toetuda. Tseremoonia läks edasi. Molly jälgis toimuvat tujutult. See ei vastanud üldse tema ettekujutusele romantilisest pulmast. Mis kõige tähtsam, pruut ja peigmees peaksid olema armunud. Kuid Janet abiellus Thomasega vaid sellepärast, et mees oli edukas advokaat, kelle perel oli suur advokaadibüroo San Franciscos. Thomas abiellus Janetiga, sest naine oli ilus. Janet saigi kõike, sest ta oli ilus.

Ta oli vapustavalt kaunis mõrsja. Sellega pidi isegi Molly nõustuma. Siidist ja pitsist pulmakleit rõhutas Janet modellikku figuuri ja tumedaid läikivaid juukseid. Ta näeb igal fotol imeline välja. See pole aus, mõtles Molly oma poolde sääرده ulatuvat pitsitavat kleiti pihast sikutades. Ja loomulikult oli see roheline. Just see värv, mis talle kõige vähem meeldis.

Kleidi stiil ei sobinud talle üldse. Esiteks oli see liiga peen. Neljateistaastasena oli ta noorim pruutneitsi. Samuti ka kõige lühem. Janet'i sõbrad olid pikad ja sihvakad nagu Janet isegi. Molly arvates ei tähendanud sada kuuskümmend kaks ja pool sentimeetrit lühikest kasvu, kuid võrreldes ülejäänud pereliikmetega võis teda lausa päkapikuks pidada. Veel üks põhjus, miks ta ei sobinud perekonda...

Äkki tõusid tal kuklakarvad püsti. Molly lõi selja sirgu ja kiikas üle õla. Kiriku tagaosas ilmus nähtavale vari, mida valgustasid tagantpoolt fuajees seisva kõrge jõulupuu mahedad tuled. Vari võttis peagi mehe kuju ja Molly ahmis üllatusest õhku. Dylan! Ta tuligi!

Ta oligi mõelnud, kas mees tuleb vaatama, kuidas Janet kellegi teisega abiellub. Kas laulatus muserdab teda? Äkki kavatseb ta mööda vahekäiku kohale marssida ja Janetit endale nõuda? Molly ei suutnud otsustada, mida teha. Kuigi talle selline draama meeldiks, ei tahaks ta, et tema tobe öde abielluks niivõrd fantastilise mehega nagu Dylan. Mees oli selleks liiga hea.

Ta teadis, et ema saab maruvihaseks, kuid otsustas, et asi on seda väärt, ja hakkas mööda külglöövi vargsi kiriku tagaossa liikuma. Ta liikus vaikselt ja nii palju, kui ta nägi, ei olnud keegi tema lahkumist märganud. Fuajeesse jõudes silmas ta Dylanit parasjagu kirikust väljumas.

„Dylan,“ hüüdis ta mehele järel kiirustades. Kui Molly jõudis kõnniteele viivate trepiastmeteni, jäi ta äkki seisma.

Mehe must mootorratas oli kõnnitee serva pargitud. Rattal olid küljekotid ja juhiistme taha oli mingi komps kinnitatud. Molly hakkas midagi koitma ja äkki läbistas tema südant valusööst.

„Sa lahkud.“ See polnud küsimus.

Mees kuulis teda ja pööras ümber. „Hei, plikatirts. Kuidas läheb?“

Molly pigistas jõulutähtedest kimpu ja vaatas mehele pingsalt otsa. „Sa lahkud,“ kordas ta. „Miks?“

Mees kehtas õlgu. „Mind ei hoia siin enam midagi. Vähe-malt enam mitte.“

Kuigi ülejäänud riik võitles lumetormidega, oli siin ideaalne ilm, just selline, mille poolest Lõuna-Californiat tunti. Särav-

sinine taevast, mõnus õhutemperatuur ja kerge tuuleõhk. Kindlasti oli Janet juba aegsasti selliseks ilmaks tellimuse sisse andnud. Kuid kogu selle päeva kaunidus kahvatus Dylan Blacki ilu kõrval.

Mees oli pikk, natuke üle saja kaheksakümne sentimeetri, tal olid tumedad juuksed ja silmad. Must nahktagi muutis ta laiad õlad veelgi laiemale. Teksased liibusid ümber tagumiku ja reite. Dylan kandis tumedaid saapaid ja tal oli kõrvarõngas. Molly värises pelgalt sellele kõigele mõeldes. Mees oli kogu tema elu.

„Sa ei tohi minna,“ lausus ta trepist alla tormates ja mehe kõrval seisma jäädes. „Jõuludeni on vaid kolm päeva.“

Mees naeratas talle muretult. Iga kord, kui mees talle niimoodi naeratas, jäi Molly lausa hing kinni.

Dylan oli tema ellu ilmunud kaks aastat tagasi, kui Janet temaga käima hakkas. Üldjuhul ei olnud Molly kunagi õe peikadele erilist tähelepanu pööranud, sest nad kõik olid igavad. Kuid Dylan oli teistsugune. Molly päevik oli mehe vooruste tunnistajaks – vähemalt nende, mida tema nägi. Molly vanused poisid kahvatusid mehe kõrval täielikult. Dylan pani teda tähele ja isegi rääkis temaga. Ta tõgas tüdrukut, et ta oli liiga tark, teda huvitas Molly koolielu ja ta kohtles teda nagu tõelist inimest. Õndsuseks oleks sellestki juba piisanud, kuid peale selle ei narrinud ta kunagi Mollyt tema hambaklambrate, vistrikulise näonaha ega pontsakuse pärast. Viimased kaks aastat oli Molly palvetanud, et Dylan mõistaks, milline tohman Janet on, ja hakkaks hoopis temast huvituma.

Soovi esimene pool läkski täide. Janet ja Dylan läksidki lahku, kuid suhte lõpetas hoopis tema õde... ja Dylan ei tulnudki Molly juurest lohutust otsima.

„Mul on aeg edasi liikuda,“ vastas mees käsi teksapükste taskusse surudes, tuues sellega Molly meenutusterajalt tagasi. „Nii see maailm töötab. Aga ma hakkan sinu järele igatsema.“

„Tõesti?“ küsis Molly piiksatades.

„Loomulikult, me oleme ju semud.“ Dylan naeratas kurvalt, nii et see ei jõudnud tema ilusatesse silmadesse.

Semud? Molly hoidis ohet tagasi. Mis seal siis ikka, ta oli küll midagi rohkemat oodanud, aga ta on ka sellega nõus.

„Kuhu sa minna kavatsed?“ küsis tüdruk. „Ega sa jõulused ometi üksi veeda? Ma ei suudaks seda mõtet taluda.“

Mees kehitas õlgu. „Siit minema. Ma mõtlesin, et proovin võidusõitu.“ Ta osutas peaga mootorratta suunas. „Ma olen selle sadulas üsna hea.“

„Sa oled parim.“ Molly surus kimbu vastu rinda.

Kui ta vaid saaks paluda end kaasa võtta. Molly hingas sügavalt välja. Ta võib ju Dylanisse armunud olla, kuid rumal ta polnud. Mees käitus temaga küll lahkelt, kuid tegelikult nägi ta temas vaid Janeti väikest õde. Kui ta vaid oskaks välja mõelda, kuidas Dylanit jääma veenda.

„Sa ei tohi minna,“ lausus Molly, kui talle midagi olulist meenus. „Sa lubasid mulle ühe seikluse. Sinuga koos. Mäletad? Kui ma suureks kasvan.“

Sel korral jõudis naeratus ka silmadesse. Dylan sirutas käe välja ja puudutas tüdruku põske. „Jaa, ma mäletan. Me pidime mootorrattaga matkale sõitma.“

„Õigus. Noh, ma saan varsti täiskasvanuks. Kui sa ära lähed, kuidas ma sind siis üles leian, et me saaksime sellele reisile minna? Sa ju ei murra ometi oma lubadust, ega?“

„Tule siia,“ lausus mees kähedalt, sirutades käed embuseks välja.

Dylan nägi oma kulunud nahkjaki ja saabastega välja nagu mõni lindprii. Molly polnud varem armunud olnud, kuid ta oli veendunud, et ei tunne ühegi mehe vastu enam kunagi midagi sellist.

Tüdruk ruttas mehe poole. Dylan püüdis ta oma embusesse ja surus tüdruku tugevasti enda vastu. Jõulutähed jäid litsutuna nende vahele, kuid Molly ei hoolinud sellest. Ta soovis vaid Dylani lähedal olla.

Teda oli enne ka kallistatud, kuid need olid olnud poisid ja Dylan oli juba mees. Ta üritas meelde jätta iga pisematki asja, et saaks seda hiljem meenutada. Tal oli halb eelaimus, et mees jätabki talle vaid mälestused.

Molly pani põse vastu mehe õlga ja tundis sileda nahkjaki jahedust. Ta hingas sisse mehe lõhna ja tundis mehe kehast õhkuvat soojust. Dylan oli tugev ja sale ja hoidis tüdrukut embuses nii, nagu tõesti hooliks temast. Ühtäkki astus mees sammu tahapoole.

„Ma pean minema hakkama,“ lausus ta.

Molly noogutas. „Ma mõistan. Sul on siia liiga raske jääda. Sa armastad teda ikka veel.“

Mehe üks suunurk kerkis muigeks. „Kui see on armastus, siis teeb see põrgulikku valu.“ Dylan vajus hetkeks mõtteisse. „Tead mis, Molly. Kui sa oled suureks kasvanud ja valmis selleks seikluseks, siis tule ja otsi mind üles. Anna mulle see ja me läheme sinna, kuhu iganes sa soovid.“

Seda öeldes surus ta käe jaki taskusse. Kui ta käe uuesti välja tõmbas, hoidis ta sõrmede vahel kitsast ja lihtsat kuld-rõngast. Molly oli jahmunud. See pidi kindlasti olema abielusõrmus, mille mees tema õele ostnud oli.